

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1126

13.10.2024 (135)

Adolf Hitler: Armastatud Führer

3. osa

Adolf Hitler: Isikliku ohverduse juht

Michael Stormi poolt

Rahvussotsialismi, nagu iga revolutsioonilist liikumist, toidab *isiklik ohverdus*. Meie liikumine on ainulaadne selle poolest, et meie juht ei andnud isikliku ohvri näitena eeskuju mitte ainult võimuvõitluse ajal, vaid tegi seda kogu oma elu jooksul.

Kui Hitler oli alles noormees, kirjutas ta oma orvupensioni üle oma nooremale õele Paulale ja asus siis iseseisvalt ellu jääma vaenulikus maailmas, kus igapäevane leib tuli kibedalt välja võidelda. See varajane näide teiste vajaduste seadmisest enda ees oli tema elus püsiv.

Esimese maailmasõja ajal jagas Hitler kõiki raskusi, mida tavalised sõdurid kogesid. Tema rügement veritses rindel valgeks. Kui selle jõud vähenes, tuli igal mehel teha rohkem. Ükski mees ei teinud kunagi rohkem kui Hitler. Ta tuli

pidevalt vabatahtlikult lisakohustustesse, võttis kõige ohtlikumaid ülesandeid ja jäi kümneid kordi napilt surmast ilma. Justkui oleks ta ainuüksi oma tahtejõuga suutnud Saksamaale võidu tuua. Kui tema jaoks oli aeg minna hästi teenitud puhkusele või puhkusele, keeldus ta sellest ja andis selle asemel abielumehe, et ta saaks kodus oma perega aega veeta.

Pärast seljataha pistmist ja Saksamaa alandavat kaotust lubas Hitler pühendada oma ülejäänud elu sellele, et muuta Saksamaa suureks ja kukutada Versailles' kuri leping. Nende võitlusaastate jooksul tundis ta veelgi suuremaid puudusi kui nooruses.

Tema isiklik garderoob oli nii räpane, et üks partei liige pidi annetama ülikonna, et Führer saaks kohtuda suurtööstuslastega. Ta ei elanud mitte ainult tagasihoidlikult, et iga mark võiks minna võitlusesse, vaid ta pidi ka loobuma oma unistusest saada kunagi (või nii ta tol ajal arvas) kunstnikuks või arhitektiks.

Materiaalsed hüved ei olnud ainsad ohvrid, mida partei oma juhilt nõudis. Hitler kurtis sageli, et ta ei saanud nautida oma perekonna südant ja palet, sest ta ei saanud abielluda, sest ta oli abielus kogu Saksamaaga. Veel hullem, ta teadis, et ei saa kunagi tunda isaduse rõõmu, sest see oleks ebaõiglane tema laste suhtes, st tema jälgedes käimise koorem oleks nende jaoks liiga suur.

Kui sõda sundis Saksamaale peale, pidi Führer loobuma oma unistusest oma linnade ülesehitamisest. Seejärel pani ta oma vormiriietuse selga ja keeldus seda enne võidu saavutamist maha võtmast. Ta töötas ööpäevaringselt, alati oli tal rohkem ja rohkem teha. Tema peakorter, Rastenburgis asuv "hundiloss", oli mattunud soostunud metsa, mis oli suvel liiga kuum ja talvel liiga külm. Tema töötajad pidasid seda rõõmutuks tööks ja ei suutnud ära oodata, kuni nad Pariisi või Berliini ümber paigutatakse, jättes Führeri maha, et ta Saksamaa eest edasi pingutaks ilma meelelahutuse, heledate tulede või võidu magusate viljadeta.

1945. aasta kevadel varastas Hitler end liidri punkris mõneks minutiks sõjalistelt konverentsidelt eemale, et imetleda suurepärase natsionaalsotsialistlike linnade makette, mille ehitamisest ta pärast sõda unistas, teades väga hästi, et neid ei ehitata kunagi tema eluajal.

Kui nõukogude granaadid hakkasid linna langema, ütles ta Waffen SS kindral Leon Degrelle'ile, et kui tal oleks olnud poeg, oleks ta tahtnud, et ta oleks nagu Degrelle, kuid et Degrelle peab koos kolonel Hans-Ulrich Rudeliga säilitama oma elu, et nad oma kangelaslikkusega inspireeriksid tulevasi saksa noori. Führer ütles, et ta teeb

Saksamaa eest ülima ohvri ja ei jookse ära, vaid võitleb vaenlasega lõpuni, et siis võtta kapitalistid ja bolševikud juudi rõõmuga mitte ainult kohtu alla anda, vaid ka tema keha sandistada, ja nii ta võitles, kuni "Untermenschen" oli vaid mõne meetri kaugusel, ja siis lendas ta üles Valhallasse.

Adolf Hitler oli mees, kes ohverdas end, kogu oma elu, oma rahva heaks. Suur voores on natsionaalsotsialismile omane, st üksikisiku ohverdamine suurema hüve nimel. Seepärast on üks natsionaalsotsialist väärt sada demokraatiat või vabariiklast. See teeb meid nii tugevaks ja nii kardetavaks.

Noore tormijana töötasin 48 tundi nädalas kohalikus tehases, annetasin kogu oma palga erakonnale, koristasin peakorterit, mehitasin kirjutuslauda, kogusin allkirju petitsioonidele, valmistasin süüa, tegin teleintervjuusid ja aeg-ajalt lõbutsesin tänavavõitluses räpastega. Enamik "õiglase ilmaga" natsionaalsotsialistidest oli raske leida, kui tuli aeg tööd teha või päris raha annetada. Pole üllatav, et nad kõik tõrjuti liikumisest välja mitte tapmisahvarduste või pommide, vaid nende vähese veendumuse tõttu natsionaalsotsialismi suhtes. Nad tahtsid "pidutseda" ja teiste seltsimeeste väärilistest ohvritest au lõigata. Need tüübid lahkusid kiiresti parteist ja iga kord, kui nad seda tegid, tegi see meid tugevamaks.

Võrreldes meie Führeri ohvritega on minu raha, higi ja veri tühine ohver. Kuid meie liikumine on täna täis seltsimehi, kelle ohvrid teevad neist kangelasi: tõelised natsionaalsotsialistid nagu Reinhard Sonntag, kes andis oma elu vaid mõned aastad tagasi, ja Gottfried Kuessel, kes on olnud üle kahe aasta vangis (ja keda ootab veel kaheksa aastat vangistust), samuti paljud, paljud teised, keda turvalisuse huvides ei saa nimetada, kuid ilma kelleta te täna seda ajalehte käes ei hoiaksite ja seda artiklit ei loeks.

Meie, natsionaalsotsialistid, hindame meest või naist ainult ühe tugevuse testi järgi, ja see on see, kui palju nad *ohverdavad* võidu nimel. Kui targad nad on (või arvavad, et on), kui rikkad nad on, kui head võitlejad nad väidetavalt on või kui palju õlut nad suudavad tarbida, ei tähenda midagi... ainult seda, *kui palju inimene endast annab!*

Igaüks meist - *teie ja mina* kaasa arvatud - peab esitama endale selle võtmeküsimuse!

Heil Hitler!

Algus

See aruanne liidri viimasest lahingust esimeses maailmasõjas ilmus ajakirjas *Der Schulungsbrief* 1934. aasta märtsi numbris. Selle on kirjutanud Kurt Jeserich ja see põhineb Hitleri sõjakaaslase Ignatz Westenkirchneri andmetel, kes oli 1930. aastatel Ameerikast Saksamaale naasnud.

Suur surmahoovitus kogu Flandrias. Soomustatud surm on kõikjal. Tom maa väriseb 1918. aasta kaitselahingus. Tuli veereb üle granaadiavade ja kaevikute. Inglise väed ebaõnnestuvad rünnakus Moche kõrgendiku vastu, Comines'i lähedal. Ameerika ründeüksused varisevad vastu käputäie põlluhalliliku lahinguvalmiduse taskuid. Tankikolonnid põrkuvad surnuks vastu saksa kangelaskalju.

Keset kuulipildujatule kolinat möllavad haubitsad, suurtükivägi, miinid ja sukelduvate lennukite laskemoonad. Veri väetab maad, mis lõhnab püssirohu järele ja milles surnud ei leia isegi surmarahu. Ohvrite mägedest moodustab saatus peaaegu meeleheitliku inimkonna kangelaslikkuse ja kohutava agoonia mälestusmärgi.

Maailm on kokku vandunud vihkamises. Hävitus! häving! hüüab ta oma kuumadest kahuritest.

Nii oli ka ees!

Kaevikutes ja kaevikutes laiali hajutatult lebavad rügemendi kangelased oma kuulipildujate ja vintpüssidega, surutud mullapõhjadesse; veritsedes, kuid ikka veel sõdides, kirudes, kuid mitte taganedes!

19. oktoobri 1918. aasta õhtu langeb Flanderi surmavalt haavatud maastiku kohal. Kuid surm ei maga ikka veel. Ikka veel vilgub, kollapunane ja raevukas, materiaalse lahingu raevukas tuli. Väed on kurnatud, märjad ja mudaga kaetud, väsinud ja näljased. Üksikud mehed tõusevad kaevikutest ja komistavad kiiruga granaadiavandist granaadiavandisse tagala poole: toiduvankrid! Ja vaenlane kahekordistab oma tuld.

Kolm musketäri, rügemendi staabi jooksjad, võistlevad surma vastu. Kusagil tagalas on mahajäetud suurtükiväepunker. Seal peaks seisma väliköök. Nad tungivad, hüppeliselt, läbi pliiräbu.

Värviliste raketide õudsed tuled hõõguvad rindejoonte vahel. Siis lõpuks leiavad nad suurtükiväe mürsud ja tühjad granaadikastid. Põlluköögi juurde on jõutud. Kolm musketäri hingavad kergendatult üles.

Kuid vaenlase patareid raevutsevad jälle. Kokkupõrge pärast kokkulangemist, värisevad välgud rebivad maa pürskkaevusid. Puit ja terasetükid lendavad koos mudaga üles ja kukuvad punkri katusele. Veerandtund veerandtunni järel möödub. Võimatu on nüüd rindele tagasi pöörduda. Sõdurid kogunevad ja ootavad punkris. Ja paremal ja vasakul, nende ees ja taga möllab terasevannis kõige kohutavama hävitustehnika mõju. Kolm Baieri musketäri on lukustatud suurtükitorude omavoliga maa-auku; nende elu ei sõltu enam kangelaslastegudest ja nende endi tahtest, vaid lihtsalt juhuse mõttetusest ja tundmatute suurtükiväelaste kohusetundlikkusest saksa suurtükkide taga, kes püüavad inglise vastaseid maha lüüa.

Sellised tunnid Suure sõja rindel nõuavad tõelisi mehi. Ja kui paljud sõdurid istusid õudus ja meeleheide kaelas, siis siin Flandrias Moche lähedal pooleldi mattunud punkris istus sel 19. oktoobri ööl 1918. aastal üks, kes oli selle meeleheite valdanud, korrapidaja, jooksja, pruulija, hea seltsimees. Ta ületas endas selle, mis teisi sageli hirmutas. Neli aastat on ta nüüd rindel seisnud. Siin Flandrias sai ta kord oma tuleristi. Sellest ajast peale on ta oma kangelaslikkuse vabatahtlikkuse vaimus läbi käinud läbi häda ja surma. Bayerriwald, Wytschaete, La Basse, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, LaFontaine - need olid need suured lahingud, mida ta koges. Kui kõik olid meeleheitel, jäi ta kindlaks; kui teised kirusid, jäi ta vait. Kui nad kurnatusest kokku kukkusid, tegi ta oma kohust. Jah, ta tegi rohkem kui oma kohust: ta astus sageli kaaslase asemele ja - tema asemel - riskis ise surmaga lahingu põrgus. Rügemendi jooksikud teadsid tema initsiatiivi - edasi, edasi - alati, kui oli vaja käskke rindele läbi barjääride toimetada. Kui ta valmistus kättevarjest välja hüppama, ümbritsetuna hävinguvihast, kõlas tema hääl kindlalt: "Ja nüüd edasi!" Tal ei paistnud olevat närve, ja kui teised kaotasid närvi, vaatas ta neile oma suurte, selgete silmadega otsa, ja nad rahunesid taas ning võitlesid edasi.

Kui ta veetis nendega koos neid haruldasi, rahulikke tunde rinde taga, rääkis ta entusiastlikult oma armastusest: isamaa! Ta rääkis võidu kindlusest ja sellest, milline saatus saab ühel päeval Saksamaale osaks, sest tema taga oli saatus, mida tal muidu ei oleks pidanud olema.

Nad ei saanud temast aru, nad raputasid pead, kui ta nii rääkis. Sellegipoolest tundsid nad tema sõnades midagi suurt tõde. See muutis nad kartlikuks ja abituks ning pani nad naerma.

"Ühel päeval, palju hiljem, saad sa minust aru!" ütles ta siis tavaliselt. Sageli lõpetas need arutelud häire, käsk uuele missioonile. Siis seisis ta jälle oma ametikohal, korrapidaja, jooksja.

Nüüd istusid nad kolmekesi koos siin räsitud punkris. Tund tunni järel möödus.

Siis äkki, kaua oodatud, sähvatas punkrisse tungiv plahvatav mürisk. Detonatsioon viskab mehed maale, halvab nad õudusest ja paiskab maa üles. See oli otsetabamus punkri sissepääsu juures. Kõik juhtus sekundi murdosa jooksul.

Siis, meie tsiviliseeritud ajastu sõjapidamise kuratlik õudus, hiilis see nähtamatu pilvena alla: gaas!

Samal ajal, kui rindeliinidel käivitatakse järjekordne rünnak, võitlevad mehed siin punkris selle söövitava surma vastu, mis sööb kopsudesse ja silmadesse. Rindel möllab rünnak. Punkris jätkub öö, lõputu...

Hommikuhämaruses komistab korrapidaja riietusjaama. Mõni päev hiljem veereb haiglarong kodumaa poole. Rongvagonis, maha lastud sõjameeste kõrval, pime sõdur, eilne jooksja, pruulija.

Tema, kes lahingute lõputuses ei näinud oma tervete silmadega kaugemale kui oma kaevikusektor ja see väike granaadi aukude laik, millel surm püüdis asjata oma elu ja käske võitlevatele vägedele üles kütta, tema - pime - muutub nüüd nägijaks. Tema ümber on öö, kuid tema südames hõõgub pühaks saamise leek, ja tema, pime, näeb nüüd selle leegi valguses selgelt maailma sündmuste lõputuid avarusi, mis algasid verega ja lõppevad verega. Ta näeb oma rahva saatuslikku igatsust, näeb terve maailma kannatusi ja viletsust. Jah, ta näeb päästmise teed!

Ja samal ajal, kui punane rahvahulk sülitab Reichi vappi, kui mässab vabaduse räbalad, küpseb selles mehes tahe: selle sõja veri, see ei oleks pidanud asjata voolama. Parema võidu võidupärg - Saksamaa tõstab selle ühel päeval oma uue rahva lipule!

See oli pimedada sõduri vaikiv vanne ja nii algas 9. novembril 1918 Pasewalki haiglas natsionaalsotsialistliku liikumise ajalugu.

Üks mees lahkus siit ja sai trummariks, ja kõikjal, kus ta moodustas inimestest uusi sakslasi, tõstsid nad oma uue usu märgiks käe, nii nagu esivanemad tõstsid oda, kui nad tervitasid oma kuningat, Führerit.

Adolf Hitler esimeses maailmasõjas

Rindevendade (1914-1918) Führeri aruanne

Üks mees võtab kaksteist vangi

10. oktoobril 1914 lahkus 1 läänerindele koos rügemendiga "List", kuhu kuulus ka Hitler. Flandria oli meie esimene sektor. Kuid alles 1916. aastal, kibedate materiaalsete lahingute ajal, kohtusin isiklikult Adolf Hitleriga. Me mõlemad olime sõja seni vigastusteta üle elanud. Ühel õhtul olime mõlemad mahajäetud suurtükipositsioonil, kui vaenlane hakkas ägedalt ja metsikult tulistama. Siis "serveeriti" meile gaasi. Terve öö tulistas suurtükivägi meie positsiooni. Me arvasime, et olime kõik hästi üle elanud, kuni koiduni, mil saime teada, et Hitler oli kaotanud oma nägemise. Ta ise ütles, et ta ei näe ja hoidis käsi oma valutavate silmade ees. Siis viidi ta tagalas asuvasse välihaiglasse.

Mäletan selgelt üht juhtumit, mis annab tunnistust Hitleri isiklikust vaprustest sõjas. See oli Epagny's. Edasitungi ajal pidi Hitler käskjalana läbima metsastunud nõlva, mille okupeerisid oma üksusest ära lõigatud prantsuse sõdurid. Nende kiivrite otsad ulatusid üle rehealuste pealt välja. Adolf Hitler tundis nad läbi oma väliprillide ära, haaras püstoli ja tegi käega märku tagumise poole, nagu tuleksid tema selja tagant seltsimehed. Ta ajas kaksteist prantsuse sõdurit oma positsioonilt välja ja viis nad tagasi meie komandopunkti.

Hitler rääkis sageli üksikutel tundidel Saksamaa poliitilisest tulevikust. Eelkõige valmistas talle muret Reichi jagunemine paljudeks väikeriikideks. Ta võrdles arvukaid Saksa väikeriike paberilipikutega, mille ta oli ükshaaval nõõrile sidunud. Üks tuul, ütles ta, võib need ära puhuda. Kui aga siduda need kõik ühte kimpu, siis ei suudaks isegi tugev tuul neid liigutada. Isegi kõige lihtsam inimene meie hulgast sai aru, mida ta öelda tahtis.

Ignaz Westenkirchner

Materiaalses lahingus

Läänearmee saab täiendust, sest idas asuvad tuntud üksused on vabastatud. Mida see tähendab, saab mõõta vaid see, kes on aastaid seisnud siin materiaalses lahingute trummitules, kes - kuivanud muda ja verega kaetud - tunneb mürgaasist tulenevat pistmist kopsudes ja kes päevast päeva - šrapnellidest lahti rebitud haavad on vaevu armistunud - võistleb surmaga läbi suurtükivärava ja joob innukalt suu täis kohvi või sööb kuiva leivakoorikut, nagu oleks see kõige peenem kook.

Reservjalaväerügement 16, nimega "List", 6. Baieri reservdiviisi koosseisus, võitleb Soissons'i lähedal, kuigi seda ei ole täiendatud, see on verest ja laskemoonast tühi, ei ole seitse nädalat saanud värskaid riideid, on sunnitud marssidest kurnatud, vihmast läbimärg ja ihkab puhkust. Tegelikult on nad lahingutegevusest ammendunud, kuid tegelikult on nad seitsmenda ja esimese armee parempoolse külje taga reserv.

Ja tegelikkuses seisavad nad 26. mai õhtul parempoolse pühkimise esireas ja peaksid nüüd vaenlase üles veeretama. Ailette'ist vaatavad nad üle Aisne'ile. Nende ülem on major Anton von Tubeuf. Ta on rügemendi üheksas komandör ja ta on nüüd juba viis päeva "Listereid" juhtinud. Ta viib koos teiste diviisi üksustega üle kuulsa ja kurikuulsa Chemin des Darnes'i.

Kogu rügement aevastab, kui ta jookseb ja võitleb, sest maa on paksult kaetud suurtükiväe poolt tulistatud gaasiga. Siin on järsud künkad, järsud kõrgendikud ja "nõiaväe tantsupaigad", mis on lõhutud šrapnellide ja mürskude poolt, mille põletatud maast paistavad välja rebitud puujuured ja oksad. Üle nende tuleb tõsta mürsud, kuulipildujad ja laskemoona, et need positsioonile viia. Ja õhus suriseb ja vilistab pidevalt igas suuruses ja kujuga tulist rauda. Telefoniliinid rügemendi staabist pataljonidesse ja pataljonide vahel on võimatud. Käskude edastamise osas valitseb vastuvaidlematult käskjalg. Peaaegu unenäolise kindlusega tormab ja hüppab ta kraatrist välja ning lendleb hingeldades detonatsioonide vahel, kus terase, tule, maa ja suitsu pursked tõusevad üle aukude, talade ja laipade põrguliku suminaga teraskattega mürsukestest. Kui tal ei õnnestu oma sõnumit või käsku läbi põleva surmasegaduse õigele mehele edastada, siis läheb kogu operatsioon koertele ja selle edeneva külgmiste võitlejate kiilu raudne tahe variseb ebaõnnestunult kokku. Juhtide kõrval kannab ta nüüd selle lahingu saatust ja tulemust oma peas, oma taskus, oma oskustes ja julguses.

Viis päeva kestab metsik sõda kõigis oma ilmingutes ja - nagu nii tihti enne ja nii tihti pärast seda - rügemendi kõige väsimatuim, kõige vapram, kõige kartmatum sõnumitooja jookseb, hüppab, annab aru, võtab käske vastu ja jookseb staabist punktini, pataljonist komandöri juurde.

Ja viie päeva pärast on rügement 23 kilomeetrit vaenlase rinde üles veeretanud, seda julgelt murdnud ja, niipalju kui on loetud, võtnud 400 vangi, 16 suurtükki, 100 kuulipildujat, neli veoautot, 15 laskemoonavagunit ja ühe sapöörilaagri.

"Üksikute juhtide saavutuste kõrval tuleb rünnaku hiilgava läbiviimise eest tänada eelkõige rügemendi käskjalgasid," nii märkis R.I.R 16, nn "List", ülem Anton von Tubeuf.

1. juunil 1918 saab rügement au, et tema ülem saab sõjaväe-Max-Joosepi ordeni. Ja 4. augustil asetab uus Military-Max-Josef-Ordeni omanik von Tubeuf korrapidaja Adolf Hitleri rinnale Raudristi I klassi, kõrgeima ja tavalisele sõdurile kaevikutes kõige harvemini antud teenetemärgi.

W. L. Diehl

Otsene tabamus komandopunkrile

Keskpäeva paiku toovad käskjalad uue rünnakukäsu. Taas on Adolf Hitler kohal, vankumatult ja väsimatult oma ohtlikku kohustust täites. Sageli võtab ta vabatahtlikult ühe või teise seltsimehe eest kõige raskemaid ülesandeid, kuni esireas raskes tulekahjus.

Um 13:30 algab teine rünnak, mida toetab suurtükivägi. Kohutavad on üle lahtise maa ründajate kaotused. Vaid mõnedel õnnestub, šveitsiga käes, tungida esimestesse vaenlase kaevikutesse ja võtta vangid. Edasi ei saa nad enam minna. Teine pataljon püüab asjatult kaugemal asuvatele seltsimeestele appi tulla. Juht, reservleitnant Schubert, langeb juba esimese rünnaku ajal.

Nüüd suundub rügemendi ülem kolonelleitnant Engelhardt isiklikult põhjapoolsesse metsaserva. Ta tutvub väliprillidega olukorraga ja luurab välja parima koha vaenlase ründamiseks. Kuid valvsad silmad on teda juba märganud. Kuulipildujatuli sajab tema peale, lõhub põõsaid paremal ja vasakul ning puurib puude vahele. Ricochetid sumisevad läbi õhu. Seal tormavad Adolf Hitler ja korrapidaja Bachmann kohale ja katavad teda oma kehadega. Komandör, kelle

vaatepilt on häiritud, küsib Hitlerilt hämmastunult: "Miks see?" "Me ei taha oma rügemendi ülemat teist korda kaotada," on tagasihoidlik vastus. Tänutäheks vaikne käepigistus komandöri poolt, nagu oleks see kõik iseenesestmõistetav.

17. november: Enim rasket suurtükitegevust vaenlase poolt. Pool tundi varem andis brigaadikomandör Tema Ekstsellents Grossmann isiklikult käsu verestatud List-rügemendi vabastamiseks. "Vaata, et sa tagasi saad," ütles ta viimasena kolonelleitnantidele. Selle käsu vastuvõtmiseks jõudsid kompaniiülemad rügemendi komandopunkrisse. Piiratud ruumi tõttu peavad Adolf Hitler ja tema kaaslased lühidalt punkrist lahkuma. Seal - see on veidi pärast kella 2:00 - veel üks vile. Enon-nous plahvatus - otsetabamus rügemendi komandopunkrisse.

Adolf" Hitler on esimene, kes appi tormab. Teda ootab ees kohutav stseen. Varemete vahel lebavad surnult sideallohvitser Kreitmaier, ohvitser-kadett Wimmenauer ja üks käsundusohvitser. Raskelt haavatud on seersant Ostberg, rügemendi sekretär ning ohvitser-allohvitserid Oberer ja Martin. Nüüd otsib tema silmad austusväärset komandöri. Kas ka tema on surnud? Seal näeb ta kolonelleitnant kolonelleitnantit tagasi kukkumas, kuuleb, kuidas ta muheleb: "Ma tahtsin ainult oma isamaad teenida!"

Hüppega on Hitler tema kõrval. Samamoodi ka seltsimees Bachmann. Komandöri moonutatud vasak käsi rippub ja tema parem jalg on verest punane - granaadi killuke on peamise arteri läbi lõiganud. Verekaotus on suur; ainult kiire tegutsemine võib tuua pääste. Hitler ei mõtle kaua. Kiiresti asetab ta sügava haava kohale moosikompressi ja seob selle telefoninööri, et peatada massiline verejooks. See toimib, hädaabinõel on osav ja täidab oma eesmärgi.

Rügemendi seltsimees

Sõnumitooja

Öösel pidin kaks korda viima sõnumeid kolmandale pataljonile Roeux' lõunasektoris. Sõnumitooja Hitler pidi mind saatma. Lühikese aja jooksul saime kasutada rongipromenaadi tervitatavaks kattevarjuks. Kuid peagi pidime sellest lahkuma ja ületama avatud maad. Tee viis meid mööda kahest eelseisva suurtüki positsioonist. Vaevalt jõudsime neile lähedale, kui vaenlane tervitas meid mõrvarliku tulega. Loomulikult ei olnud see laskemoona kulutamine mõeldud ainult meile, vaid ennekõike suurtükkidele, mis pidi inglaste kahtlust äratama. Kui ma oleksin olnud üks, ei oleks mul olnud mingeid kahtlusi, et võtaksin täieliku

kaitse. Keegi ei oleks seda minu vastu pidanud. Meie sõnumil polnud midagi pistmist pataljoni sõjalise tegevusega. Kui see Lot seal paar tundi hiljem oleks olnud, ei oleks see teinud vähimatki vahet. Kuid mu kaaslane oli teisel arvamusel. Ilma vähimagi kõhkluseta püüdis ta - loomulikult kõiki katteid kasutades - kiiresti läbi nõiakoja minna.

Sõnumitoojate puhul on sageli nii, et nad peavad kõige intensiivsema tule all avatud maastikku ületama, samas kui minu jaoks oli selline liikumine uus, hoolimata minu aastatest kaevikutes. Loomulikult ei tahtnud ma halvasti välja näha ja pidin järgnema. Ja see läks hästi. Me mõlemad pääsesime ohutsoonist välja ilma vigastusteta.

Tagasiteel olime jälle vaevalt jõudnud suurtükkide lähedale, kui vaenlase tuli taas algas. Loomulikult polnud ka seekord peatumist ja higist tilkudes, kuid vigastusteta jõudsime kaitsva rongipervele.

Arras'i lahingu mõlemas järgnevas etapis oli Hitler jälle paar korda minuga kaasas ja iga kord tulime vigastusteta välja.

Neil päevil tekkis mul ebamäärane tunne, et sellel sõnumitoojal on eriti hea õnn, ja mis oleks loomulik, kui ma ei tunneks end tema seltskonnas vähem ohus.

Rindemees seltsimees

Tundmatu sõdur

Komandöri loengu ajal - ta rääkis olukorrast ja meie positsioonide paranemisest - avanes eesriie ja sisse astus käskjalg Hitler. Ta tervitas (nii hästi kui võimalik, arvestades koopa madalat kõrgust, ja andis üle kirjaliku sõnumi. Komandör luges seda oma loengut katkestamata ja andis käskjalale märku, et ta võib lahkuda. Kui eesriie tema taga sulgus, katkestas major oma kõne ja ütles, viipas eesriide poole ja rääkis kõrgendatud häälega: "Kui ma saadan selle käskjalgse, siis tean, et missioon viiakse läbi sama hästi, kui seda teeks minu rügemendi parim ohvitser."

See kiitus tekitas arusaadavalt suurimat hämmastust. Kuna major von Tubeuf oli meile juba ammu tuntud kui juht, kes ainult kõige harvemini kiitis, siis oli see kiitus eriti märkimisväärne, kui seda anti sõdurile, kellest ülem vaevalt et teadis isegi tema nime.

Leitnant Adolf Meyer

Allikas: *SS Leitheft*, detsember 1943

